

УДК 341.638

О.В. КОЧ,
ВГО «Асоціація правників України»

ВИЗНАННЯ ТА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ АРБІТРАЖІВ В УКРАЇНІ: ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

Анотація. В статті розглядається процедура визнання та звернення до примусового виконання рішень іноземних комерційних арбітражів в Україні та шляхи її оптимізації.

Ключові слова: іноземний комерційний арбітраж, арбітражне рішення, арбітрабельність, арбітражна угода.

Постановка проблеми. В Україні чинним законодавством передбачена процедура виконання рішень іноземних міжнародних комерційних арбітражів (далі — арбітражі), метою якої є забезпечення прав сторін, законності, публічного порядку. Однак виконання арбітражних рішень в Україні іноді ускладнюється: 1) недосконалістю законодавчої процедури; 2) необізнаністю суб'єктів комерційної діяльності щодо особливостей розгляду справ арбітражами та подальшого виконання рішень. Крім того, в Україні визнання та виконання арбітражного рішення характеризується значним контролем з боку держави, що призводить до ризику повторного розгляду справи по суті судами, внаслідок чого арбітражне рішення може бути скасовано.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальні та спеціальні аспекти даної проблематики висвітлюються у наукових працях відомих вітчизняних та іноземних фахівців, зокрема, правові основи функціонування арбітражів розглянуті у роботах Н. Єрпильової [1],

Ю. Притики [2], етапи становлення міжнародної арбітражної системи — у роботах Дж. Лью [3], П. Сандерса [4], Ю. Черняка [5], проблеми сучасного функціонування арбітражів в Україні — у роботах К. Бутовченко [6], М. Селівона [7], тощо.

Метою даної статті є виявлення стану реалізації арбітражних рішень в правовій системі України, труднощів, які супроводжують таку реалізацію та формування шляхів оптимізації виконання арбітражних рішень в Україні.

Викладення основного матеріалу. Для міжнародного комерційного арбітражного процесу характерною є стандартизація внутрішніх державних актів відповідно до міжнародних договорів з метою встановлення єдиного регулювання принципів питань в межах арбітражного розгляду. Проте, у світовій практиці існує декілька підходів до визнання та виконання арбітражних рішень: 1) надання арбітражному рішенню виконавчої сили; 2) депонування рішення в суді або іншому державному органі;

3) система екзекватури — надання дозволу державним судом на виконання арбітражних рішень, який є підставою для звернення до державної виконавчої служби [1].

Вибір державою однієї з моделей ґрунтується на особливостях правової системи, залежить від толерантності держави до здійснення недержавними органами владних повноважень, а саме — повноважень судової влади.

У більшості держав континентальної системи права, у тому числі в Україні, існує чітке відмежування арбітражних судів, як посередників при вирішенні спорів, від державних, що є характерною ознакою для системи екзекватури [1]. Перевагами цього підходу є: 1) підтвердження державним судом законності прийняття арбітражного рішення; 2) наявність державного контролю за виконанням арбітражного рішення. Але це, у свою чергу, може сприяти затягуванню процесу виконання арбітражного рішення. Тож, розглянемо проблеми системи екзекватури на прикладі України.

В Україні захист прав і свобод людини і громадянина у судовому порядку гарантується національними та міжнародними актами, зокрема, Конституцією [8, ст. 55], Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод [9, п. 1 ст. 6], тощо. Процедура визнання та виконання арбітражних рішень в Україні встановлюється Цивільним процесуальним кодексом [10], Законами «Про міжнародний комерційний арбітраж» [11] та «Про виконавче провадження» [12], з урахуванням положень міжнародних договорів, зокрема, Нью-Йоркської конвенції 1958 р. [13], Європейської конвенції про зовнішньоторговельний арбітраж 1961 р. [14], Типового закону ЮНСІТРАЛ щодо міжнародного торговельного арбітражу 1985 р. [15].

Визнання та виконання арбітражних рішень є складовою частиною «судового розгляду» відповідно до п.40 Рішення Європейського Суду з прав людини у справі «Горнсбі проти Греції» [16]. Правовою підставою розгляду клопотання про визнання та виконання арбітражного рішення на території України є міжнародний договір та принцип взаємності [10, ч.1 ст. 390]. Україна є учасницею ряду договорів про взаємне надання правової допомоги, у межах яких передбачено взаємне виконання арбітражних рішень, зокрема, це договори з Грузією, Естонією, Молдовою, Польщею, КНР, Литвою, Латвією, Монголією, Узбекистаном, тощо [17].

Процедура визнання та виконання арбітражного рішення в Україні передбачає, що таке рішення може бути пред'явлено до примусового виконання протягом 3 років з дня набрання ним законної сили, за винятком рішень про стягнення періодичних платежів, які можуть бути пред'явлені протягом усього строку проведення стягнення за останні 3 роки [10, ч. 1 ст. 391]. Клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення подається стягувачем у письмовій формі до суду за місцем знаходження боржника або майна боржника [10, ст. 392-393]. Сторона має подати оригінали арбітражного рішення та арбітражної угоди або їх засвідчені копії, якщо вони викладені іноземною мовою; подається засвідчений переклад цих документів на українську або російську мову [11, ст. 35; 13, ст. 4; 15, ст. 35].

Українське законодавство розширює перелік обов'язкових додатків до клопотання, встановлених міжнародними нормами, зокрема, зобов'язуючи стягувача надати документи про те, що: 1) арбітражне рішення набрало

законної сили; 2) сторона, стосовно якої винесено рішення була належним чином повідомлена про час і місце розгляду справи; 3) у вказаній частині чи з вказаного часу рішення підлягає виконанню; 4) є представник, наділений повноваженнями [10, ст. 394]. Також у клопотанні варто коротко викласти обставини справи. Як демонструє судова практика, саме такі клопотання у більшості задовольняються судом [6, с. 5].

Державний суд у п'ятиденний строк має письмово повідомити боржника про надходження клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення арбітражу і запропонувати йому у місячний строк подати заперечення [10, ч. 1 ст. 395]. Після спливу цього строку, суддя постановляє ухвалу, в якій визначає час і місце судового розгляду, про що сторони повідомляються письмово не пізніше, ніж за 10 днів до розгляду [10, ч. 1 ст. 395]. Розгляд клопотання проводиться суддею одноособово у відкритому судовому засіданні [10, ч. 4 ст. 395]. Сторони, за наявністю поважних причин, мають право перенести судовий розгляд [10, ч. 5 ст. 395]. За результатами розгляду суд постановляє ухвалу про дозвіл на примусове виконання рішення, копія якої надсилається сторонам у триденний строк [10, ч. 6 ст. 395].

На підставі арбітражного рішення та ухвали суду про надання дозволу на примусове виконання, що набрало законної сили, суд видає виконавчий лист [10, ст. 398]. Проте, у деяких випадках український державний суд має право відмовити у визнанні та виконанні арбітражного рішення.

Законом України «Про міжнародний комерційний арбітраж» визначено вичерпний перелік підстав, за яких судом може бути відмовлено у вико-

нанні арбітражного рішення, зокрема: 1) на прохання сторони проти якої винесено рішення, якщо одна із сторін спору недієздатна; угода недійсна за законом, якому сторони її підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки — за законом держави, де рішення було винесено рішення; сторону, проти якої винесено рішення, не було сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд; рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою; 2) якщо суд визнає, що об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законами України; виконання арбітражного рішення суперечить публічному порядку України, тощо [10, ст. 396; 11 ст. 36].

Суд також може відмовити у виконанні арбітражного рішення якщо 1) рішення не набрало законної сили за законом держави, де воно винесено; 2) ухвалене рішення або у провадженні державного суду України до часу відкриття провадження у справі в іноземному суді є справа у спорі між тими самими сторонами, з того ж предмету і на тих же підставах, що набрало законної сили; 3) предмет спору за законами України не підлягає судовому розгляду, тощо [10, ст. 396].

На наш погляд, позитивним є те, що перелік підстав, з яких судом може бути відмовлено у виконанні арбітражного рішення, є вичерпним, хоча їх розуміння не обмежено чіткими правовими рамками. Отже, на практиці вільне трактування судами понять «публічний порядок», «належне сповіщення» може призвести до відмови у виконанні рішення та перегляду справи по суті.

Розповсюдженою помилкою сторони, яка подає клопотання до суду про виконання арбітражного рішення, є подання клопотання до українсь-

кого господарського суду, замість цивільного [18]. Відповідно до законів України, справи про оскарження арбітражних рішень, про виконання арбітражних рішень в Україні розглядають в порядку цивільного судочинства [10, ст. 15].

Так, порядок виконання арбітражних рішень в Україні передбачає значний ступінь державного втручання у цей процес. Фактично виконання може затягнутися на значний час через надання боржнику права робити заперечення та клопотання про перенесення розгляду справи. На відміну від національного законодавства, міжнародні договори такого права не передбачають. Факт наявності у процедурі виконання арбітражних рішень «розгляду справи судом» є порушенням принципу обов'язковості судових рішень і надає боржнику можливість маніпулювати процесуальними нормами з метою відстрочення, або взагалі уникнення виконання боргових зобов'язань.

До того ж ухвала місцевого суду про надання або відмову у дозволі на примусове виконання арбітражного рішення може бути оскаржена в апеляційному порядку [10, ст. 397]. Це може затягнути виконання арбітражного рішення та спричинити значні збитки стягувачу. Хоча законодавство України передбачає певні гарантії, зокрема, застосування судом заходів забезпечення позову [10, ст. 394], це не сприяє отриманню вигоди стягувачем у об'ємі, на який він розраховував, так як сфера комерційної діяльності динамічна, і будь-яке затягування часу має негативні наслідки для стягувача. Так, ефективність законодавства про арбітраж та, власне, арбітражного розгляду справи у частині оскарження та виконання такого рішення залежить від державних судів [19].

Аналіз практики судів України щодо визнання та виконання арбітражних рішень за 2014 рік продемонстрував, що у 50% випадках відмови у виконанні арбітражного рішення можливо було уникнути, якщо б сторони на етапі підписання договору передбачили необхідні умови для розгляду справи арбітражем і виконання його рішення.

З цього приводу, звертаємо увагу на те, що сторони арбітражної угоди мають завчасно письмово скласти арбітражну угоду, засвідчити її підписами і зазначити коло питань, на які розповсюджується її дія; зазначити в арбітражній угоді повну назву арбітражної установи, яка буде розглядати спір, тощо. Стягувач має належним чином сповістити боржника про подання позову до арбітражу, про призначення арбітра, про час і місце арбітражного розгляду (письмово рекомендованим листом або листом з повідомленням та з вкладенням опису).

Однією з найпоширеніших підстав відмови у виконанні арбітражного рішення судами України є винесення рішення арбітражем щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або визнання арбітражної угоди не дійсною. Так, суд визнав арбітражне застереження недійсним через те, що неправильно була вказана назва арбітражної установи, яка мала розглядати спір. У застереженні було вказано «Арбітражний суд при Торгово-промисловій палаті м. Відень», замість правильної назви «Міжнародний арбітражний суд Федеральної палати економіки Австрії (VIAC)» [20].

У разі відмови місцевого суду у клопотанні про визнання та виконання арбітражного рішення, у 90% випадках заявники не подають апеляційну скаргу на рішення суду першої інстанції, як це передбачено Цивільним

кодексом України, а подають позов по суті справи у загальному порядку та починають розгляд справи спочатку у національному суді України.

При розгляді справ про виконання арбітражних рішень у апеляційному порядку суди у більшості випадків залишають рішення місцевих судів без змін. Прикладом є ухвала апеляційного суду Львівської області стосовно надання дозволу на примусове виконання арбітражного рішення Міжнародного Арбітражного Суду Міжнародної Торгової Палати м. Стокгольм [21].

Цікавим є те, що сторони спору можуть передати справу на розгляд арбітражного суду на етапі досудового розгляду справи [10, ч. 3 ст. 130]. Але якщо арбітражний суд вирішить спір по суті, а місцевий суд дійде висновку про відсутність компетенції арбітражу, навіть якщо жодна із сторін не висуває претензій з цього приводу, місцевий суд відмовить у виконанні такого рішення. Це зумовлює відмови судів України у визнанні та виконанні арбітражних рішень з підстави відсутності у арбітражних судів компетенції розглядати спір. Прикладом є справа, що розглядалась Господарським судом м. Києва, який не взяв до уваги рішення Лондонського міжнародного арбітражного суду, раніше прийняте по цій же справі [22].

Облегшити виконання рішення арбітражного суду може добровільне виконання свого обов'язку боржником, що збереже час та гроші, адже боржник буде сплачувати за прострочення виконання обов'язку неустойку та пеню. У разі подання заяви до суду України про визнання та виконання арбітражного рішення на боржника покладається сплата судового збору у розмірі 0,1 розміру мінімальної зарплати та виконавчий збір у розмірі

10% суми, що підлягає стягненню, або вартості майна боржника, що підлягає передачі стягувачу [12, ст. 28]. Якщо боржник не є громадянином України, може бути прийнято рішення про заборону в'їзду чи видворення за межі України у разі невиконання боржником рішень державного виконавця [12, ч. 2 ст. 80].

Враховуючи те, що арбітражний розгляд справ в Україні набуває популярності, постає питання про модернізацію законодавства з метою оптимізації вирішення спорів арбітражем, а саме — реалізації арбітражних рішень. Система екзекватури арбітражних рішень у формі, в якій вона наразі існує в Україні, не може забезпечити справедливий судовий розгляд, з огляду на те, що вона переобтяжена невинуватими процесуальними діями. Враховуючи принцип процесуальної економії, який передбачає застосування мінімальної кількості процесуальних дій для досягнення певної мети у найкоротші строки, необхідно переглянути процедуру визнання та виконання арбітражних рішень, беручи до уваги досвід держав, де арбітражний розгляд справ є основним засобом захисту порушеного права, а арбітражні рішення мають таку ж юридичну силу, як і рішення державних судів.

Необхідно надати арбітражному рішенню безпосередню виконавчу силу. Отримавши рішення арбітражного суду, яке підлягає виконанню в Україні, сторона, яка зацікавлена у його виконанні, зможе безпосередньо звернутися до Виконавчої служби з таким рішенням (за умови легалізації або проставлення апостилю на арбітражному рішенні). Таким чином, стягувач не зобов'язаний звертатися до державного суду з метою формального визнання такого рішення, так як сторони вже добровільно визнали

це рішення, підписуючи арбітражну угоду. Небажання однієї із сторін виконувати арбітражне рішення після його винесення не повинно перешкоджати виконанню такого рішення.

Поряд з цим, якщо одна із сторін арбітражного спору вважає, що арбітражним органом або другою стороною був порушений арбітражний процес, це може бути підставою для оскарження арбітражного рішення. Заява про оскарження арбітражного рішення має подаватися до місцевого суду загальної юрисдикції країни, у якій винесено це рішення. Якщо рішення має виконуватися в Україні, а боржник вважає, що арбітражне рішення порушує його права, він має бути наділений правом оскаржити таке рішення у суді загальної юрисдикції. Логічним було б встановити строк на оскарження — 10 днів (або скорочений строк для особливих категорій справ), після сплину якого арбітражне рішення може передаватися до виконавчої служби.

Запропонований механізм повністю відповідає положенням Нью-Йоркської конвенції 1958 р., відповідно до якої у визнанні та примусовому виконанні арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона надасть підстави для відмови у визнанні арбітражного рішення [13, ст. 5]. Суди України часто не дотримуються цих положень і перекладають тягар доведення відсутності підстав для відмови у визнанні рішення арбітражу саме на стягувача.

Перевагами запропонованого порядку є: оптимізація роботи державних судів шляхом зменшення кількості розгляду безспірних справ; економія часу у виконанні арбітражного рішення; перешкодження затягуванню моменту виконання рішення боржником.

Висновки. Виконання рішення міжнародного арбітражного суду є частиною стадії судового розгляду справи. У світовій практиці існують дві основні моделі виконання арбітражних рішень: 1) екзекватура арбітражних рішень та 2) автоматичне визнання арбітражних рішень. Перевагою моделі екзекватури є наявність додаткової перевірки законності прийняття рішення та судовий контроль зі сторони держави за його виконанням. Перевагою моделі автоматичного визнання є швидкість виконання рішення, відсутність ризику безпідставного перегляду справи по суті державним судом, перешкодження державного втручання у комерційну діяльність сторін справи.

Ефективність будь-якого рішення у спорі та реалізація таким рішенням його основної функції — захисту суб'єктивного права — визначається можливістю його виконання. Відсутність такої можливості зводить нанівець усі переваги розгляду справ арбітражами. З огляду на те, що рівень довіри до комерційних арбітражів у суспільстві зростає, актуалізується проблема необхідності реформування законодавства України, що регулює процедуру визнання та виконання арбітражних рішень з метою приведення його у відповідність до потреб суспільства.

Виходячи з того, що звернення до державного суду із заявою про визнання та примусове виконання рішення арбітражного суду є не обов'язковою стадією судового розгляду, таке звернення є надзвичайним засобом відновлення порушеного права. Тому механізм примусового виконання арбітражного рішення не повинен порушувати права законного стягувача.

Спрощення процедури визнання та виконання рішень арбітражних судів

можливо забезпечити шляхом імплементації механізму надання арбітраж-ного рішення безпосередньої виконавчої сили.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Ерпылева Н.Ю. Международный коммерческий арбитраж: правовые основы функционирования / Н. Ерпылева // *Международное право*. 2013. — № 1. — С. 1-74.
2. Притика Ю.Д. Теоретичні проблеми захисту прав учасників цивільних правовідносин в третейському суді: автореферат дис. на здобуття наук. ступеня доктора юрид. наук: спец. 12.00.03 — цив. пр. та цив. проц.; сімейне пр.; міжнар. приват. пр. — К: 2006. — 33 с.
3. Lew J. *Applicable Law in International Commercial Arbitration*/J. Lew// — New York: Oceana Publications, — 1978. — 525 p.
4. Sanders P. *Quo Vadis Arbitration?* / P. Sanders // *Kluwer Law International*. — 1999. — 451 p.
5. Черняк Ю. В. Деякі аспекти взаємодії державних судів загальної юрисдикції та міжнародного комерційного арбітражу як форм захисту цивільних прав. / Ю. В. Черняк // *Наукові записки. Т.21, Юрид. науки / Національний університет «Киево-Могилянська академія»*. — К: Видавничий дім «КМ Академія». — 2003. — С. 27-30.
6. Бутовченко К. Сучасні проблеми арбітражу в контексті новостворюваного іміджу України / К. Бутовченко // *Юридична газета*.- 2013. — № 12. — С. 4-7.
7. Селівон М.Ф. Міжнародний комерційний арбітраж в Україні: стан і перспективи розвитку / М.Ф. Селівон // *Бюлетень Міністерства юстиції України*. — 2013. — № 2. — Ст. 5-18.
8. Конституція України від 28.06.96 р. // *Відомості ВРУ*. — Офіц. Вид. — К.: Парлам. Вид-во, 1996. — №30. — Ст. 141.
9. Конвенція Ради Європи про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 р. // *Офіційний вісник України*. — 1998. — № 13, — Ст. 270.
10. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV // *Відомості ВРУ*. — 2004. — № 40-41. — Ст. 492.
11. Про міжнародний комерційний арбітраж: Закон України від 24.02.1994 №4002-XII // *Відомості ВРУ*. — 1994. — № 25. — Ст. 198.
12. Про виконавче провадження: Закон України від 21.04.1999 № 606-XIV// *Офіційний вісник України* — 1999. — № 19. — Ст. 194.
13. Конвенція ООН про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10.06.1958 р. // *Офіційний вісник України* — 2004. — № 45. — Ст. 329.
14. Європейська конвенція про зовнішньоторговельний арбітраж від 21.04.1961 р. // *Офіційний вісник України*. — 2004. — № 44. — Ст. 357.
15. Типовий закон ЮНСІТРАЛ щодо міжнародного торговельного арбітражу: Типовий закон ООН від 21.06.1985 [Електронний ресурс] — Режим доступу:http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_879.
16. Справа «Горнсбі проти Греції»: Рішення Європейського суду з прав людини від 19.03.1997 [Електронний ресурс] — Режим доступу:http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/980_079.
17. Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України: Постанова Верховного Суду України від 24.12.1999 № 12 [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0012700-99/page2>.
18. Ухвала Господарського суду м. Києва по справі №910/11184/14 від 10.06.2014 р. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/39214025>.
19. Белоусов П. Межі дозволеного втручання державного суду в міжнародний арбітраж в Україні: огляд законодавства та судової практики / П. Белоусов // *Науково-практичний юридичний журнал «Альтернативне вирішення спорів»*. — 2013. — № 1. — С. 16-24.

20. Постанова Вишого Господарського суду України від 28.05.2014 р по справі № 916/1897/13. Єдиний державний реєстр судових рішень. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/38976365>.

21. Ухвала Апеляційного суду Львівської області по справі № 462/5328/13 від 13.01.2014 р. Єдиний державний реєстр судових рішень. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/37380766>.

22. Рішення Господарського суду м. Київ по справі № 910/21992/13 від 21.05.14 р. Єдиний державний реєстр судових рішень. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/38872151>.

Коч Е.В.

Признание и принудительное исполнение решений иностранных арбитражей в Украине: некоторые проблемные вопросы.

Аннотация. В статье рассматривается процедура признания и обращения к принудительному исполнению решений иностранных коммерческих арбитражей в Украине и пути ее оптимизации.

Ключевые слова: иностранный коммерческий арбитраж, арбитражное решение, арбитрабельность, арбитражное соглашение.

Koch O.V.

Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards in Ukraine: Problematic Issues.

Summary. The article is devoted to the analysis of the procedure of recognition and enforcement of foreign arbitral awards in Ukraine and the ways of its optimization.

Enforcement of foreign arbitral awards is a part of judicial procedure. In the world practice there are two main models of the enforcement of arbitral awards: 1) exequatur of arbitral awards and 2) automatic recognition of arbitral awards. The selection by a state of one of these models is based on the features of its legal system and is dependent on the tolerance of the state as to the exercise of state power, particularly the power of the judicial branch, by the non-governmental organizations. Both indicated models are characterized by their own benefits. The model of exequatur of arbitral awards is inherent to the practice of the recognition and enforcement of foreign arbitral awards in Ukraine.

It is obvious, that effectiveness of any court decision is determined by the possibility of its enforcement. Otherwise, all the benefits of the arbitration proceedings become useless. Due to the increase of public confidence in foreign arbitration, the need to improve the legislation in Ukraine, governing the procedure of recognition and enforcement of foreign arbitral awards, in order to meet current needs of a society has gradually emerged

The enforcement of arbitral awards in Ukraine sometimes is accompanied by certain problems, such as: 1) imperfection of the legal procedure; 2) unawareness of the entrepreneurs in the features of the arbitral procedure and the following possibilities of enforcement of arbitral awards.

Assuming that the appeal to the state court for recognition and enforcement of arbitral award is not the necessary part of the judicial procedure, such appeal is an exceptional method of the restoration of the violated rights. That is why the mechanism of compulsory enforcement of arbitral award must not violate claimant's rights and legitimate interests.

Simplification of the procedure of recognition and enforcement of arbitral awards may be provided by the implementation of the mechanism of granting directly to the arbitral award an executive force.

Keywords: foreign commercial arbitration court, arbitral award, arbitrability, arbitration clause.